

Pán Kopačka si pohnevá expolitika pána Kubíka

Stanislav Hvozdík

Pán Kopačka si pohneval bývalého politika pána Kubíka. Stalo sa to takto. Čakal na manželku pred obchodom. Zbadal pána Kubíka a hneď ho zastavil. Pán Kubík, prepáčte, výborne vyzeráte. Poznám vás z mítingov. To si ma pamätáte spred štyroch rokov, potešil sa pán Kubík. Aká som ja výrazná osobnosť, pomyslel si. Ale nie pán Kubík, povedal úprimne pán Kopačka. Cestoval som autobusom cez Sečovce a na autobusovej zástavke je nalepený váš starý volebný plagát s vaším portrétom spred štyroch rokov. Vôbec ste sa nezmenil. Nemyslíte si, že si vás v Sečovciach nevážia, pokračoval Kopačka, takých nezoškrabaných plagátov je po celom Slovensku najviac z krajín vyšehradskej štvorky. Všetci si pamätáme, že ste v parlamente patrili, medzi tých málo, ktorí tam vždy sedeli. Viete náš parlament pripomína futbalovú návštevnosť na dedinských ihriskách.

V takom Poľsku, pokračoval pán Kopačka, až poslanec nesedí na svojom mieste, hneď má v novinách vyfotografovanú prázdnu stoličku. Ak by naša tlač bola objektívna, bola by to prehliadka parlamentných stoličiek. Pán Kubík si spomenul. Aha, pamätám si, povedal pán Kubík, také malé plagáty, milé, že sú ešte tam, mali byť väčšie, že ste si to všimol? Zablýskal sa do tváre pána Kopačku. Nie, nie pán Kubík, netreba väčšie, vy ste skromný, taký malý plagát vás lepšie charakterizuje. Vedľa bol taký veľký, nejaký cirkus sa propagoval, nejaká šelma z neho cerila zuby. Myslel som si, že vás to poteší, ak vám poviem, že ste sa vôbec nezmenil. Cestoval som na Šíravu z Košíc, zlepšili sa tam spoje, dokonca sa tam dá pricestovať dopoludnia a popoludní odcestovať. Šiel som do Welnes pri Kaluži, dokončil pán Kopačka. Pán Kubík spozornel, tá obec sa ešte stále volá Kaluža, opýtal sa? To je dehonestujúce pri takom modernom Welnes centre. Myslíte si, že by sa to malo zmeniť, spýtal sa pán Kopačka. Ale ako? Pán Kubík sa zamyslel a povedal mohla by sa volať Villa Flourisch. Po slovensky Dedina kvet. Nie nejaká Kaluža. Kedy už vyrastiem z tej našej slovenskej malosti. Potom pokračoval, pozrite sa na hlavnú ulicu v Košiciach. Najmenej polovica názvov obchodov je už v angličtine. Ba niekde odkrývajú omietku a objavujú sa dokonca aj maďarské nápisy. Ako napríklad: Shalghász, alebo iné. A to nie len v Košiciach aj v Liptovskom Mikuláši pred stanicou je odkrytý maďarský nápis. No vidíte a že nemáme históriu. V tom vyšla z obchodu pani Kopačková, zbadala expolitika a pomyslel si ako dobre, že som si vzala novú vetrovku. Predstavíš mi Laci pána exposlanca? Aby ukázala ako rozumie politike povedala, pravicové hodnoty, tie obstali v čase. Na tie sa tak ľahko nezabúda, poznamenal pán Kopačka. Pán Kubík sa rozrečnil: Náš vzor je taká stará konzervatívna krajina ako Británia, ktorá prežila všetky zlé časy a vedela ešte zarobiť. Uvidíte ako zarobí na brexite. Pozrite s hrdosťou povedal pán Kubík, ako pribúdajú názvy obchodov v angličtine, výlučne v angličtine. V Bratislave aj ulice sú označené anglicky, západný človek náš vzor. Ba čo viac pripomenul pán Kubík, pred magistrátom v Košiciach je voľný podstavec po odstránenej soche V. I. Lenina. Nemohli by sme tam dať nejakú sochu nejakého Angličana alebo Francúza? Ale pán Kubík, zabúdate na Nemcov, Rakúšanov, Talianov, Američanov. To nie je jednoduché vybrať

niekoho. To by malo byť niečo čo by zjednocovalo, poznamenal pán Kopačka. Pani Kopačková si spomenula, že nedávno bola s vnúčatami v košickej zoológickej záhrade. Ľudia sa tam družne prechádzali. Zjednocovali ich zvieratá. Pozrela na pána Kubíka a povedala mu o svojom pozorovaní v zoológickej záhrade a nesmelo povedala, mohlo by tam byť aj nejaké to zvieratko. Niekedy aj v štátnych znakoch sú zvieratá. Nerozdeľovalo by to ľudí. Aha, povedal pán Kopačka, čo keby sme tam dali slona. Ten podstavec je dosť veľký, aj Lenin bola veľká socha. Až prídu imigranti z Indie, tak sa budú cítiť ako doma. Podstavec je tam už dvadsať päť rokov prázdny. Nie, nie, trpezlivo hovoril pán Kubík. Niečo čo by mohlo byť pre nás aj vzorom. Tak potom akvárium s delfínami, napadlo pána Kopačku, to sú veľmi priateľské ryby. Pán Kubík odpovedal: Ale náš vzor je západný človek, pán Kopačka. Veľký brat, západný človek. Pani Kopačková nesmelo oponovala, ale čítala som, že tam je veľa pedofilov. A ďalšie veci. K naším známym prišla na Vianoce dcéra z Anglicka. Veľmi odsúdila svojich rodičov, že vianočné darčeky bali do vianočného papiera. Nešetria lesy. Nemajú svedomia. Kázala im aby darčeky balili do novinového papiera a tak šetrili papierom. Svoje darčeky im zabalila do novinového papiera. Ona si podľa toho spytuje svedomie. Viete, pokračovala, my žijeme s pánom Kopačkom už tridsať rokov. Po starom. Tam je to také zriedkavé, že by nás zobrali do výskumu ako exotov, dokončila pani Kopačková. Ja sa výskumom s ľuďmi veľmi bojím. Nebojte sa pani Kopačková, všetci ľudia budú skôr či neskôr preskúmaní. Všetci, zadivil sa Kopačka. To ako za totality? Ale nie pán Kopačka, to ani nebudú vedieť, že sú preskúmaní. Totalita je dávno za nami. A na čo, opýtala sa z obavou pani Kopačková. Uvidíte s úsmevom odvetil Kubík. Vy nie ste pravicová strana, s obavou sa opýtala pani Kopačková. My sme dávno prekročili pravicové hranice, hrdo povedal pán Kubík. Stali ste sa ľavičiar, neveriaco povedala pani Kopačková. Aj hranice ľavicového poznávania sme už prekročili. No to vám trvalo, povedal pán Kopačka, minule sme sedeli s pánom Rezačkom v hostinci u „Malej myšky“ a hovorili sme, že ľudia už prekukli pravicu a ľavicu. Konečne, že to aj vám došlo, povedal pánu Kubíkovi. A ako ste na to prišli, spýtala sa pani Kopačková. Pozri sa, Zuza, keď zapne človek opasok na pravicovú dierku, nemôže pomaly ani dýchať. No a ak zapne opasok na dierku, ktorú do poručila ľavica, nohavice z človeka spadnú. Nie je tak dobre živený, ako propaguje ľavica. Musí si kúpiť traký. Tak sme prišli k záveru, že pravica vyjde človeka predsa len lacnejšie. O cenu trakov. Vy si zo mňa strieľate, nahnevane povedal pán Kubík. Obrátil sa na päte a nahnevaný odišiel. Ten je bezcitný, arogantný, povedala pani Kopačková. Keby bol Indián, uzavrel pán Kubík, dal by som mu meno „päta, päta na nohe“. Tam je koža taká zhrubnutá, že už nič necíti. Áno uzavrela pani Kopačková, pravé meno našich politikov je „päta“. Tá už nič necíti, ako oni. Pán Kopačka, povedal ukáž Zuza, ponesiem ten nákup. A svorne išli domov. Exposlanec sa obzrel a keď ich videl, smutne si pomyslel, tí nebudú nikdy svetoobčanmi. Dúfajme, že oni sú už minulosťou. A mal pravdu, oni išli domov a to im stačilo.